

blandt Søfolk, og det er Sygdomme, som ere lige saa lette at kjende som Kolera, saa at enhver Lægmand kan kjende dem. Derfor vilde det efter min Mening være aldeles urimeligt at skride til en saa vidtgaaende Indskrænkning, som den, her tales om. Men jeg kan heller ikke se, at det egentlig behøves efter det, som blev sagt af den ærede Landthingsmand, og at han i Følge sine egne Præmisses behøvede at gaa saa langt. Sagen er nemlig den, at det, jeg har tilsigtet at udtrykke ved mit Ændringsforslag, er, at man maa skjelne mellem, hvad der passerer, før Skipperen melde sig her, og hvad der passerer ved den Tid og efter den Tid. Hvad der passerer før Skipperen melde sig her, er navnlig, hvad der tales om i § 2, nemlig Forpligtelsen til at heise Karantæneslag, hvilket han skal gjøre, saa snart han faar den danske Kyst i Sigte. For mig er det klart, at her kan der ikke være Tale om at gaa efter Andet end hans eget Skjøn. Men noget Andet er hvad der passerer, naar han melde sig. Det paahviler, som bekendt, enhver Skipper, der kommer fra udenrigske Havne at melde sig til Karantænevæsenet, og naar han melde sig og for dette angiver, at der har været Syge eller Døde om Bord, gaar det ikke an — og det har heller aldrig været min Tanke — at Skipperens Skjøn skulde være ene afgjørende, saaledes at om Karantænevæsenet sagde: „Efter den Beskrivelse, Du giver af Tilfældet anse vi det for at være mistænkligt,“ Skipperen da skulde kunne svare: „Men jeg anser det ikke for mistænkligt, og derfor vil jeg have Forbindelse med Land strax!“ Det kan der ikke være Tale om, det jeg har villet udtrykke i mit Ændringsforslag er den Forskjel, der er mellem, hvad der passerer forinden Skipperen melde sig til Karantænevæsenet, og hvad der passerer, efter at han har meldt sig. Med Hensyn til hvad der ligger forud for Anmeldelsen, kan der ikke være Tale om at gaa efter Andet end hans eget Skjøn og kan ikke være Tale om at paalægge ham anden Forpligtelse end at heise Karantæneslag, naar han skjøner, at han har en Sygdom om Bord, der kan mistæntes for at være Kolera. Men naar han gjør sin Anmeldelse efter Loven af 2den Juli 1880 § 1, ophører naturligvis hans Skjøn at være eneraadende; derfor er det, at jeg har søgt at give det Udtryk i mit Ændringsforslag ved at forandre Ordene saaledes, at der kommer til at staa: „Naar der for Skibets Fører har været eller ved Anmeldelsen i Følge Loven af 2den Juli 1880 § 1 befindes at være Grund til Mistænke om, at Sygdommen er eller var asiatisf

Kolera.“ Hvad angaar, at der henvises til Loven af 2den Juli 1880 § 1, maa jeg for det Første sige, at det er en Umulighed at skrive Love saa udførligt, at man ikke behøver at medbringe Rundsstab andet Steds fra for at forstaa dem. Men dernæst paastaar jeg, at det, at Enhver, der kommer udenrigs fra, skal melde sig til Karantænevæsenet, er en saa bekendt Sag, at ingen Skipper er uvidende derom. Det kan man godt forudsætte, at han veed, hvad der sigtes til, naar Talen er om den Anmeldelse, han skal gjøre, naar han kommer til Land. Naar man overhovedet mener, at det behøves en Tydeliggjørelse af § 8 — hvad jeg, som sagt, egentlig ikke antager, og ogsaa mener at have set et Bevis for deri, at der faktisk ikke har været Tvivl, og at det faktisk ikke er kommet til Ministeriets Rundsstab gennem Forespørgsler eller paa anden Maade, at der har været Tvivl — mener jeg, at det bør gjøres paa den Maade, som jeg har tilladt mig at foreslaa i mit Ændringsforslag. Jeg vil derfor henstille til Thinget, hvorvidt det foretrækker dette Forslag for det, der staaar i § 8. Jeg lægger naturligvis ikke Vægt paa, at Ændringsforslaget vedtages, men jeg skal blot fastholde det, at vil man ikke forandre Meningen, men blot tydeliggjøre hvad der ligger i Paragrafen, tror jeg, at man kan gjøre det ved Vedtagelsen af det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Mod det Ændringsforslag, som er stillet af den ærede 4de kongevalgte Landthingsmand (Fischer), har jeg navnlig den Indvending, at det kunde give Anledning til den Misforstaaelse, at Skipperens eget Skjøn skal være det afgjørende, ogsaa naar han har meldt sig eller melde sig. Jeg forstaaer godt, hvorledes det er foranlediget; thi det blev allerede under første Behandling af denne Sag yttret, at man kunde fjerne Utydeligheden og opnaa, hvad man vilde, naar man blot indskød de Ord „efter Skipperens Skjøn“. Men ved nærmere at tænke over Sagen er jeg kommet til det Resultat, at det ikke gaar an; thi saa udsætter man sig for at fremkalde den i mine Tanker værre Misforstaaelse, at det ogsaa skulde bero paa Skipperen selv, naar han har meldt sig til Karantænevæsenet, om Noget skulde foretages eller ikke. Derfor mener jeg, at der maa sættes Noget til, hvoraf fremgaar, at det ikke tilsigtes, og det er det, jeg har søgt at opnaa ved det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Med disse Ord skal jeg derfor tillade mig at anbefale det høie Thing, hvis man overhovedet anser det for nødvendigt at ændre § 8, da at vedtage det Ændringsforslag, jeg har stillet til Paragrafen.